

1

ВОНА

Початок вересня. Джоді Бретт готує вечерю на кухні своєї квартири з відкритим плануванням, що дозволяє дивитися у вікна вітальні, які виходять на схід. Сутінки оповивають небо та озеро ніжною блакиттю. Тоненько намальована риска темнішого відтінку — горизонт, здається, повисла так близько, що можна провести по ній рукою. Жінці подобається ця чітко окреслена дуга і відчуття того, ніби вона перебуває у центрі кола. Саме це найбільше імпонує Джоді в її квартирі, її відлюдному, неприступному гніздечку на двадцять сьомому поверсі — перебування у замкненому, обмеженому просторі.

У свої сорок п'ять Джоді все ще вважає себе молодою жінкою і не будує планів на майбутнє, намагаючись жити тут і зараз. Вона переконана, що все складеться саме собою, можливо, не так досконало, як хотілося б, проте цілком прийнятно, тож не надто переймається прийдешнім. Інакше кажучи, жінка навіть не здогадується, що плин її

життя наближається до свого піку, що її молодечу життєстійкість, яку впродовж останніх двадцяти років повільно розхитувало життя з Тоддом Гілбертом, ось-ось буде втрачено, а її переконання щодо того, ким вона є і як має поводитися, виявляться куди менш принциповими, ніж Джоді собі уявляла, адже за якихось пару коротких місяців вона перетвориться на вбивцю.

Якби ви сказали їй про це, вона б не повірила. «Вбивство» — не те слово, яким Джоді користується щодня; це поняття без значення, тема сюжетів новин, де йдеться про людей, яких вона не знає і з якими ніколи не познайомиться. Домашнє насилля видається їй чимось неправдоподібним, тому жінка навіть не уявляє, як рутинні сварки у сім'ї можуть призвести до цього. Щоправда, на таке нерозуміння є свої причини, навіть якщо не враховувати її звичку до самоконтролю: вона не ідеалістка, проте вважає, що потрібно стійко зносити всі примхи долі, не лізе на рожен і її важко чимось зачепити.

Поки Джоді нарізує овочі, біля її ніг сидить собака — золотистий ретривер із шовковистою світлою шерстю. Час від часу вона кидає йому шматочок сирої моркви, а той ловить її на льоту і радісно згризає. Ці овочеві жбурляння перед вечерею стали їхнім ритуалом відтоді, як Джоді принесла його додому ще пухкеньким цуценям, щоб відволікти Тодда від палкого бажання обзавестися нащадками. Воно з'явилося у чоловіка Джоді невдовзі після того, як йому виповнилося сорок. Жінка назвала собаку Фрейдом, наперед радіючи можливості кепкувати з його тезки-жінконенависника, до якого її змушували ставитися серйозно в університеті. Фрейд випускає газу, Фрейд порпається у смітнику, Фрейд ганяється за власним хвостом. Безмежно добрий собака був зовсім не проти стати об'єктом кепкування.

Чищення овочів і нарізання запашних трав повністю захопили жінку. Джоді подобається інтенсивність процесу приготування їжі — газове полум'я загоряється швидко, таймер відраховує хвилини, і результат не змушує на себе чекати.

Поза межами кухні панує тиша, все навколо ніби застигло в передчутті того моменту, коли він поверне ключ у замку. Джоді все ще ставиться до приготування вечері для Тодда як до ритуалу. Вона вдячна долі за те, що привела чоловіка в її життя, простій випадковості, яка, здавалося, не сприяла ані подальшому знайомству, ані спільному майбутньому зі смачними стравами, приготованими з любов'ю.

Це сталося навесні. У той час дівчина вдень навчалася в аспірантурі на факультеті психології, а вночі працювала офіціанткою, тож була перевтомленою і навіть виснаженою. Дощового ранку вона, перебираючись на нову квартиру, їхала на північ по Стейт-стріт в орендованому автомобілі-фургоні, завантаженому її майном. Готуючись перелаштуватися з правої смуги на ліву, Джоді не подивилася на дорогу позаду. Їй було незручно керувати цим незграбним фургоном, вікна машини запотіли, а на останньому перехресті вона ще й пропустила потрібний поворот. До того ж дівчина, мабуть, просто була неуважною (пізніше вони не раз згадуватимуть, що тоді сталося). Коли він вривався у дверцята фургона з боку водія, виштовхнувши її авто на зустрічну смугу, довкола почали сигналізувати автомобілі і вищати гальма. І перш ніж Джоді змогла взяти себе в руки, усвідомити, що її фургон застряг на дорозі серед інших автомобілів, а з нею все гаразд, він уже кричав на неї крізь вікно машини.

— Ти, скажена сучко! Що ти в біса робиш? Ти що, якась маніячка? Де ти навчилася так водити машину? Та-

ким, як ти, не місце на дорозі! Ти збираєшся виходити з машини чи так і будеш сидіти всередині, як кретинка?

Його тирада, звичайно ж, не справила приємного враження. Проте будь-який чоловік, потрапивши у дорожньо-транспортну пригоду, лютував би, навіть якби спричинив її сам, що в цьому випадку було не так. Тому, коли за кілька днів він зателефонував їй і запросив на вечерю, вона люб'язно погодилася.

Вони завітали у ресторан грецької кухні, де їли сувлакі* з ягняти, запиваючи холодною рециною**. У яскраво освітленій залі було затісно від зсунених один до одного столиків, за якими сиділи люди. Вони обоє намагалися перекричати увесь той гомін і сміялися над своїми невдалими спробами. Про що б вони не говорили, все зводилося до фраз на зразок «Тут смачна їжа... Мені тут подобається... вікна машини запотіли... якби цього не сталося, ми б ніколи не познайомились».

У житті дівчини було не так багато красивих побачень. Чоловіки, яких вона знала з університету, через брак грошей запрошували її лише на піцу з пивом. Вони зустрічали Джоді вже в ресторані, скуйовджені та неголені, у тому самому одязі, в якому були в університеті. Натомість, Тодд був у свіжій сорочці, заїхав за нею і вони зайшли до ресторану разом, а тепер він пригощав її, доливав у келих вино і піклувався, щоб їй було зручно. Джоді сиділа навпроти нього, усвідомлюючи, що Тодд про все потурбується. Дівчині подобалося, як він зовсім по-домашньому обтирає ніж об шматочок хліба, як кладе на стіл кредитну картку, навіть не глянувши на рахунок.

---

* Невеликі шашлички на шпажках, страва грецької кухні. — Тут і далі прим. пер.

** Грецьке біле вино з ароматом і присмаком смоли.